

Măhrama

22 ianuarie 1999

Gili Cârstea

"Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această măhramă rămâne neridicată, fiindcă măhrama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o măhramă peste inimile lor. Dar oridecâte ori vreunul se întoarce spre Domnul, măhrama este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia" (2 Corinteni 3,14-16).

Despre "ei" este ușor de constatat că au rămas greoi la minte și că au peste inimi o măhramă care îi împiedică să vadă vestea bună în Vechiul Testament. "Noi" nu mai avem această măhramă. Cum se explică dar că la citirea Vechiului Testament, când studiem caracterul Tatălui nostru Ceresc, ajungem la aceleași concluzii ca "ei" când spuneau lui Pilat: "Dacă nu ar fi fost un făcător de rele, nu l-am fi dat noi în mâinile tale" (Ioan 18,30).

Neclaritatea cu care vedem reacțiile Creatorului în marea controversă ne obligă să ne întrebăm dacă nu cumva "măhrama" s-a transmis până astăzi, și nu numai că o purtăm, dar vrem să facem din ea steagul nostru de luptă. Uitănd că "pentru a putea fi apreciat și înțeles corect, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalips, trebuie studiat în lumina care se revarsă de pe crucea de la Calvar" (GW 315), noi vedem Vechiul Testament cu aceeași optică deformată ca și evreii.

Atâta timp cât ne complacem în vechiul legământ, măhrama ne protejează ochii de slava orbitoare a atributelor caracterului lui Dumnezeu, de chipul "mai proeminent" al lui Hristos. Pavel spune că măhrama nu poate rămâne peste inimile noastre atunci când ne întoarcem spre Hristos.

Noi putem studia la infinit adevărurile Scripturii, dar dacă ele nu sunt înțelese în lumina Golgotei, măhrama rămâne. Tot așa cu caracterul lui Dumnezeu. Dacă nu este privit dinspre Golgota, dacă nu este așezat în contextul marii controversă, măhrama trebuie să rămână.

"Hristos a venit să descopere lumii cunoștința caracterului lui Dumnezeu, pe care lumea nu o avea. Această cunoștință era comoara principală pe care ucenicii trebuiau să o comunice oamenilor. Adevărul lui Dumnezeu fusese ascuns sub

mulțimea tradițiilor și erorilor... Tot ce era spiritual și sfânt fusese pervertit de înțelegerea lor întunecată. Ei erau orbiți de mândrie și prejudecăți, incapabili să vadă sfârșitul celor desființate. Isus a venit să schimbe ordinea lucrurilor existente, descoperindu-le caracterul Tatălui. El a dat la o parte măhrama care ascundea slava Sa de ochii muritorilor, descoperind lumii pe singurul Dumnezeu viu și adevărat, a cărui cunoaștere este viață veșnică" (RH 11 ianuarie 1892).

Zaharia ne conduce și el la o astfel de întoarcere spre Hristos, care va îndepărta măhrama: "Și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns... și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut" (Zaharia 12,10).

Acest "plâns amarnic" amintește de pocăința lui Petru, amintește de pocăința ucenicilor în camera de sus, când măhrama s-a evaporat în Hristos. Este o invitație pentru generația prezentă, care nu a înțeles încă responsabilitatea colectivă a respingerii lui Isus Hristos în solia "foarte prețioasă" timisă acestui popor în 1888.

"Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul. El L-a zugrăvit ca pe o ființă plină de răzbunare, ca pe un legiuitor a cărui lege este dincolo de posibilitatea omului de a o ține, și a implantat vrăjmășie în inima păcătosului, ca omul neregenerat să fie în rebeliune contra lui Dumnezeu. Aceasta este impresia pe care a produs-o Satana asupra minții omenești. Cei care prezintă legea lui Dumnezeu ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu vor aduce în solia lor tema principală a acestui subiect, prezentând dragostea Tatălui și a Fiului. Când se face acest lucru, umbra celui rău va fi îndepărtată din inimile oamenilor, iar lumina clară a dragostei lui Hristos, luminând capacitatea de înțelegere, va descoperi caracterul lui Dumnezeu ca fiind infinit în milă. Păcătoșii vor privi la Hristos ca fiind și doritor și capabil să curețe de orice păcat. Ei vor privi la Dumnezeu nu în mânia Lui, ci în lumina strălucitoare a dragostei Sale. Dragostea Sa va fi văzută dincolo de orice dragoste omenească, fără egal" (RH 10.02.1891).

Cât timp măhrama rămâne pe ochii miresei, întunericul peste această planetă va rămâne.

"Noi toți privim cu fața descoperită (fără măhramă deci) ca într-o oglindă, slava Domnului (caracterul Său) și suntem schimbați în același chip cu al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3,18).
